ЗГІДНО З ОРИГІНАЛОМ

НАЦІОНАЛЬНА АСОЦІАЦІЯ
АДВОКАТІВ УКРАЇНИ
РАДА АДВОКАТІВ
УКРАЇНИ

UKRAINIAN NATIONAL
BAR ASSOCIATION
BAR COUNCIL OF
UKRAINE

04070, м. Київ, вул. Борисоглібська, буд. 3, 5-й поверх,
тел: +38 (044) 392-73-71
email: info@unba.org.ua, веб-сайт: www.unba.org.ua

5th floor, 3 Borysoglibska st., Kyiv, 04070, Ukraine
phone: +38 (044) 392-73-71
email: info@unba.org.ua, web-site: www.unba.org.ua

РІШЕННЯ № 64

Про роз'яснення щодо меж адвокатської таємниці та неправомірності вимог суб'єктів первинного фінансового моніторингу про надання документів і відомостей, пов'язаних із здійсненням адвокатської діяльності

«18» серпня 2026 року **м. Київ**

Рада адвокатів України, розглянувши звернення адвоката [redacted] (свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю № [redacted]) щодо правомірності вимог акціонерного товариства комерційний банк «ПриватБанк» (далі – Банк) про надання адвокатом документів та відомостей, що становлять адвокатську таємницю, врахувавши пропозиції та зауваження членів Ради адвокатів України, керуючись частиною першою, пунктами 9 і 14 частини четвертої статті 55, статтею 57 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» від 05.07.2012 № 5076-VI (далі – Закон № 5076-VI), Статутом Національної асоціації адвокатів України та Положенням про Раду адвокатів України, встановила таке.

I. Межі цього рішення

Рада адвокатів України не вирішує спору між адвокатом і Банком, не встановлює обставин, які підлягають доказуванню в судовому чи кримінальному провадженні, і не підміняє органів, до компетенції яких належить така оцінка. Викладена нижче правова оцінка стосується описаної у зверненні моделі поведінки суб'єкта первинного фінансового моніторингу щодо адвоката і ґрунтується на відомостях, наданих заявником. Роз'яснення, викладене в пунктах 1–4 резолютивної частини, має загальний характер і застосовується до всіх однорідних випадків незалежно від обставин конкретного звернення.

II. Обставини, викладені у зверненні

Зі звернення вбачається, що Банк у межах власних процедур фінансового моніторингу витребував у адвоката, який здійснює захист у кримінальному провадженні та вніс як заставодавець частину застави за свого клієнта, документи і відомості щодо клієнтів адвоката (договори про надання правничої

ЗГІДНО
З ОРИГІНАЛОМ

допомоги, акти наданих послуг), а також пояснення щодо підстав і мотивів внесення застави, «зв'язку» з підозрюваним та «домовленостей» із ним. У зв'язку з відмовою адвоката розкрити відповідні відомості Банк в односторонньому порядку розірвав договір банківського обслуговування та закрив рахунки адвоката.

III. Конституційні засади та обсяг адвокатської таємниці

Відповідно до статті 131-2 Конституції України для надання професійної правничої допомоги в Україні діє адвокатура; незалежність адвокатури гарантується. Згідно зі статтею 59 Конституції України кожен має право на професійну правничу допомогу. Адвокатська таємниця є необхідною умовою реалізації зазначених конституційних гарантій: без гарантованої конфіденційності спілкування з адвокатом право на професійну правничу допомогу та право на захист позбавляються реального змісту.

Частиною першою статті 22 Закону № 5076-VI визначено: «Адвокатською таємницею є будь-яка інформація, що стала відома адвокату, помічнику адвоката, стажисту адвоката, особі, яка перебуває у трудових відносинах з адвокатом, про клієнта, а також питання, з яких клієнт (особа, якій відмовлено в укладенні договору про надання правничої допомоги з передбачених цим Законом підстав) звертався до адвоката, адвокатського бюро, адвокатського об'єднання, зміст порад, консультацій, роз'яснень адвоката, складені ним документи, інформація, що зберігається на електронних носіях, та інші документи і відомості, одержані адвокатом під час здійснення адвокатської діяльності».

Статтею 10 Правил адвокатської етики, затверджених Звітно-виборним з'їздом адвокатів України 09.06.2017 (зі змінами, затвердженими З'їздом адвокатів України 15.02.2019), до адвокатської таємниці віднесено, зокрема, сам факт звернення особи за правовою (правничою) допомогою, будь-яку інформацію, що стала відома адвокату у зв'язку з наданням професійної правничої допомоги, а також зміст будь-якого спілкування, листування та інших комунікацій адвоката з клієнтом. Цією ж статтею встановлено, що розголошення відомостей, які складають адвокатську таємницю, заборонено за будь-яких обставин.

Відповідно до пункту 2 частини другої статті 21 Закону № 5076-VI адвокату забороняється без згоди клієнта розголошувати відомості, що становлять адвокатську таємницю, використовувати їх у своїх інтересах або інтересах третіх осіб. Згідно з частиною другою статті 22 Закону № 5076-VI інформація або документи можуть втратити статус адвокатської таємниці за письмовою заявою клієнта. Закон не наділяє жодну третю особу правом знімати

ЗГІДНО
З ОРИГІНАЛОМ

статус адвокатської таємниці, а вимога такої особи не є і не може бути прирівняна до письмової заяви клієнта. Розпорядником адвокатської таємниці залишається клієнт.

IV. Абсолютний характер заборон, установлених статтею 23 Закону № 5076-VI

Частиною першою статті 23 Закону № 5076-VI встановлено, що професійні права, честь і гідність адвоката гарантуються та охороняються Конституцією України, цим Законом та іншими законами, зокрема: «забороняються будь-які втручання і перешкоди здійсненню адвокатської діяльності» (пункт 1); «забороняється вимагати від адвоката, його помічника, стажиста, особи, яка перебуває у трудових відносинах з адвокатом, адвокатським бюро, адвокатським об'єднанням, а також від особи, стосовно якої припинено або зупинено право на заняття адвокатською діяльністю, надання відомостей, що є адвокатською таємницею» (пункт 2); «забороняється проведення огляду, розголошення, витребування чи вилучення документів, пов'язаних із здійсненням адвокатської діяльності» (пункт 4); «забороняється ототожнення адвоката з клієнтом» (пункт 16).

Наведені заборони сформульовані законодавцем безособово: законодавець визначив не коло зобов'язаних осіб, а заборонену поведінку. Це означає, що вони адресовані невизначеному колу суб'єктів – органам державної влади, юридичним і фізичним особам. Закон не містить жодного винятку, який надавав би банкам як суб'єктам первинного фінансового моніторингу право вимагати від адвоката відомості, що становлять адвокатську таємницю, або витребовувати документи, пов'язані зі здійсненням адвокатської діяльності (договори про надання правничої допомоги, акти наданих послуг, відомості про клієнтів та зміст доручень).

V. Межі належної перевірки адвоката як клієнта банку

Закон України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» від 06.12.2019 № 361-IX (далі – Закон № 361-IX) покладає на банки обов'язок здійснення належної перевірки клієнта, що включає, зокрема, встановлення у визначених цим Законом випадках джерел статків (багатства) та джерел коштів клієнта (статті 11, 12 Закону № 361-IX). У відносинах з Банком клієнтом є сам адвокат, а не особи, яким адвокат надає правничу допомогу. Тому предметом належної перевірки можуть бути виключно документи та відомості щодо фінансового стану, доходів і джерел походження коштів самого адвоката (податкова звітність, декларації, довідки про доходи тощо). Витребування ж договорів про

ЗГІДНО
З ОРИГІНАЛОМ

надання правничої допомоги, актів наданих послуг, відомостей про «взаємовідносини» з клієнтами, підстави та мотиви внесення застави, «зв'язок» із підозрюваним і «домовленості» з ним виходить за межі мети належної перевірки та безпосередньо посягає на предмет адвокатської таємниці, визначений частиною першою статті 22 Закону № 5076-VI.

Заходи належної перевірки застосовуються на основі ризик-орієнтованого підходу і мають бути співмірними виявленому ризику (стаття 7, частина третя статті 11 Закону № 361-IX; Положення про здійснення банками фінансового моніторингу, затверджене постановою Правління Національного банку України від 19.05.2020 № 65). Захід, застосування якого прямо заборонене іншим законом, за жодних обставин не може вважатися необхідним і співмірним.

Істотним є й те, що Банк мав у своєму розпорядженні достатні дані для оцінки природи операції без будь-якого звернення до адвоката. Кошти застави вносяться на спеціальний рахунок, реквізити якого визначені у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України; призначення платежу, його одержувач і нормативна підстава є для Банку очевидними з платіжної інструкції. Джерело походження коштів самого адвоката підтверджується документами про його доходи. Отже, законна мета належної перевірки досягалася засобами, що не зачіпають адвокатської таємниці, а звернення до адвоката по відомості про клієнтів було не лише незаконним, а й надлишковим.

Показово, що Закон № 361-IX сам визнає особливий правовий режим захисної та представницької діяльності адвоката: відповідно до частини третьої статті 10 цього Закону адвокатські бюро, адвокатські об'єднання та адвокати, які здійснюють адвокатську діяльність індивідуально, можуть не виконувати обов'язки щодо здійснення належної перевірки клієнта та не повідомляти спеціально уповноважений орган про свої підозри у разі надання послуг щодо захисту клієнта, представництва його інтересів у судових органах та у справах досудового врегулювання спорів або надання консультацій щодо захисту і представництва клієнта. Якщо законодавець звільнив від відповідних обов'язків самого адвоката як спеціально визначеного суб'єкта первинного фінансового моніторингу саме у сфері захисту і представництва, то тим більше банк не наділений правом отримувати такі відомості від адвоката в межах власних процедур фінансового моніторингу.

VI. Стаття 15 Закону № 361-IX не є підставою для розірвання відносин

Стаття 15 Закону № 361-IX, на яку послався Банк, зобов'язує суб'єкта первинного фінансового моніторингу відмовитися від встановлення (підтримання) ділових відносин, зокрема в разі ненадання клієнтом необхідних для здійснення належної перевірки документів. Ця норма стосується виключно

ЗГІДНО
З ОРИГІНАЛОМ

документів і відомостей, які банк має право вимагати відповідно до закону, і не може тлумачитися як така, що уповноважує банк витребовувати інформацію, охоронювану законом як адвокатська таємниця. Відмова адвоката розкрити відомості, що становлять адвокатську таємницю, є виконанням імперативних приписів статей 21–23 Закону № 5076-VI і не може кваліфікуватися як «ненадання необхідних документів» у розумінні статті 15 Закону № 361-IX. Протилежне тлумачення поставило б адвоката перед вибором між порушенням закону і втратою доступу до банківських послуг, тобто перетворило б статтю 15 Закону № 361-IX на інструмент примушування адвоката до вчинення дисциплінарного проступку, що суперечить статті 8 Конституції України та не узгоджується з принципом правової визначеності. Розірвання ділових відносин у відповідь на таку відмову є застосуванням до адвоката негативних наслідків за виконання ним вимог закону та порушенням гарантій адвокатської діяльності.

VII. Внесення адвокатом застави за клієнта

Відповідно до статей 176, 182 КПК України застава є одним із запобіжних заходів; вона може бути внесена як самим підозрюваним, обвинуваченим, так і іншою фізичною або юридичною особою (заставодавцем), кошти вносяться на спеціальний рахунок, визначений у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України, на підставі ухвали слідчого судді, суду, а застава, що не була звернена в дохід держави, повертається підозрюваному, обвинуваченому, заставодавцю після припинення дії цього запобіжного заходу (частини перша, друга та одинадцята статті 182 КПК України). Внесення захисником застави (її частини) за підозрюваного на виконання ухвали слідчого судді є правомірною процесуальною дією, вчиненою у передбаченому процесуальним законом порядку, під судовим контролем, з повною прозорістю руху коштів.

Дії захисника, спрямовані на застосування до клієнта запобіжного заходу, не пов'язаного з триманням під вартою, та на виконання відповідної ухвали слідчого судді, суду, становлять реалізацію функції захисту: захисник зобов'язаний використовувати засоби захисту, передбачені КПК України та іншими законами України, з метою забезпечення дотримання прав, свобод і законних інтересів підозрюваного, обвинуваченого (частина перша статті 47 КПК України), а під час здійснення адвокатської діяльності адвокат має право вчиняти будь-які дії, не заборонені законом, правилами адвокатської етики та договором, необхідні для належного виконання договору про надання правничої допомоги (частина перша статті 20 Закону № 5076-VI). Кримінальний процесуальний закон не встановлює для адвоката заборон чи обмежень щодо внесення застави за особу, захист якої він здійснює. Правовідносини щодо застави мають публічно-правову природу та виникають

ЗГІДНО
З ОРИГІНАЛОМ

між заставодавцем і державою; майнових надань на користь клієнта чи зустрічних зобов'язань клієнта перед адвокатом внесення застави саме по собі не породжує. Відтак внесення адвокатом застави за клієнта охоплюється здійсненням захисту як видом адвокатської діяльності (пункти 2, 5 частини першої статті 1, пункт 3 частини першої, абзац другий статті 19 Закону № 5076-VI), а відомості про його підстави та мотиви становлять адвокатську таємницю (стаття 22 Закону № 5076-VI).

Сам по собі факт внесення захисником застави за клієнта не свідчить про легалізацію (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансування тероризму чи фінансування розповсюдження зброї масового знищення і не може бути самостійною підставою для підозри. Побудова Банком підозри на самому лише факті внесення адвокатом застави за підозрюваного, захист якого він здійснює, становить пряме порушення заборони ототожнення адвоката з клієнтом (пункт 16 частини першої статті 23 Закону № 5076-VI).

VIII. Міжнародні стандарти

Наведене узгоджується з міжнародними стандартами адвокатської професії. Відповідно до принципу 18 Основних положень про роль адвокатів (прийняті Восьмим Конгресом ООН по запобіганню злочинам у серпні 1990 року) адвокати не повинні ідентифікуватися з клієнтами та їх справами у зв'язку з виконанням професійних обов'язків. Рекомендація Rec(2000)21 Комітету Міністрів Ради Європи про свободу професійної діяльності від 25.10.2000 вимагає вживати всіх необхідних заходів для забезпечення поваги до конфіденційності відносин адвоката з клієнтом і допускає винятки лише за умови їх сумісності з верховенством права (принцип I, пункт 6).

Європейський суд з прав людини послідовно визнає, що професійна таємниця адвоката охоплюється гарантіями статті 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, а поняття «приватне життя» і «житло» поширюються на професійну діяльність та офіс адвоката (Niemietz v. Germany, заява № 13710/88, рішення від 16.12.1992). У справі Michaud v. France (заява № 12323/11, рішення від 06.12.2012) Суд визнав покладені на адвокатів обов'язки у сфері запобігання відмиванню коштів сумісними зі статтею 8 Конвенції лише з огляду на те, що вони не зачіпають серцевини захисної та представницької функції адвоката, яка залишається під охороною професійної таємниці, а передання повідомлень здійснюється через фільтр органу адвокатського самоврядування. Витребування банком у захисника відомостей про клієнтів у кримінальних провадженнях, зміст їхніх доручень та мотиви процесуальних дій прямо суперечить цьому підходу.

ЗГІДНО
З ОРИГІНАЛОМ

Конвенція Ради Європи про захист професії адвоката (CETS № 226, відкрита для підписання 13.05.2025), підписана Україною 09.03.2026, закріплює три положення, які прямо охоплюють описану ситуацію: адвокати можуть конфіденційно спілкуватися з клієнтами та потенційними клієнтами будь-якими засобами та в будь-якій формі (підпункт «b» пункт 3 статті 6); адвокати не зобов'язані розголошувати, передавати або давати свідчення щодо будь-якої інформації або матеріалів, отриманих, прямо чи опосередковано, від клієнтів або потенційних клієнтів, а також щодо будь-якого обміну з ними та будь-яких матеріалів, підготовлених у зв'язку з таким обміном або веденням судових справ від їхнього імені (підпункт «c» пункт 3 статті 6); адвокати не повинні зазнавати несприятливих наслідків внаслідок ототожнення їх з їхніми клієнтами або зі справою їхніх клієнтів (пункт 5 статті 6). Дія підпунктів «b» і «c» пункту 3 статті 6 поширюється також на осіб, які працюють за наймом або залучаються адвокатами для надання їм допомоги в здійсненні адвокатської діяльності, оскільки вони безпосередньо сприяють здійсненню професійної діяльності цими адвокатами (пункт 4 статті 2 Конвенції). До набрання Конвенцією чинності для України її положення відображають узгоджений європейський стандарт захисту професії, а Україна як держава, що підписала Конвенцію, має утримуватися від дій, які позбавили б її об'єкта і мети (стаття 18 Віденської конвенції про право міжнародних договорів 1969 року).

IX. Правова оцінка

За таких обставин та виходячи з відомостей, викладених у зверненні, вимоги Банку про надання документів і відомостей про клієнтів адвоката, зміст правовідносин із ними, підстави та мотиви внесення застави є неправомірними. Одностороннє розірвання Банком договору банківського обслуговування та закриття рахунків адвоката у відповідь на його правомірну відмову розкрити адвокатську таємницю є формою тиску на адвоката, втручанням у здійснення адвокатської діяльності та створенням перешкод правомірній діяльності захисника, що за наявності всіх ознак відповідного складу може отримати кримінально-правову оцінку за статтею 397 Кримінального кодексу України (втручання в діяльність захисника чи представника особи). Наявність у діях конкретних осіб складу кримінального правопорушення підлягає встановленню виключно в порядку, визначеному КПК України; це рішення такої оцінки не дає і не може давати.

Окремої уваги потребує та обставина, що йдеться про банк, єдиним акціонером якого є держава. Це не змінює приватноправової природи договору банківського обслуговування, проте покладає на державу підвищену відповідальність за запобігання практикам, несумісним із гарантіями

ЗГІДНО
З ОРИГІНАЛОМ

адвокатської діяльності, і безпосередньо стосується зобов'язання утримуватися від дій, що позбавляють Конвенцію CETS № 226 її об'єкта і мети.

Поширення подібної практики створює системну загрозу: воно фактично унеможливлює реалізацію передбаченого статтею 182 КПК України інституту застави, підриває довірчі відносини між адвокатом і клієнтом, ставить здійснення захисту у кримінальних провадженнях та реалізацію конституційного права кожного на професійну правничу допомогу в залежність від розсуду банківських установ і посягає на конституційну функцію адвокатури. Національна асоціація адвокатів України розглядає протидію таким практикам як складову свого статутного завдання із забезпечення гарантій адвокатської діяльності та захисту професійних прав адвокатів (пункт 9 частини четвертої статті 55 Закону № 5076-VI) і використовуватиме для цього всі передбачені законом засоби.

X. Обов'язковість

Відповідно до частини першої статті 57 Закону № 5076-VI рішення Ради адвокатів України, прийняті в межах її повноважень, є обов'язковими до виконання всіма адвокатами. Гарантії адвокатської діяльності, роз'яснені цим рішенням, встановлені Конституцією України та законами України і є обов'язковими для всіх суб'єктів, яким адресовані відповідні законодавчі заборони, зокрема для банків та інших суб'єктів первинного фінансового моніторингу, – при цьому їх обов'язковість випливає із самого закону, а не з цього рішення, яке лише роз'яснює їх зміст і відображає офіційну позицію Національної асоціації адвокатів Україн

Враховуючи викладене, керуючись пунктами 9 і 14 частини четвертої статті 55, статтею 57 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», Статутом Національної асоціації адвокатів України, Положенням про Раду адвокатів України, Рада адвокатів України вирішила:

1. Роз'яснити, що адвокатську таємницю в розумінні статті 22 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» становлять, зокрема: будь-яка інформація про клієнта, що стала відома адвокату під час виконання професійних обов'язків, у тому числі під час здійснення захисту в кримінальному провадженні; факт звернення особи за правничою допомогою та факт наявності або відсутності договірних відносин адвоката з конкретною особою; зміст договорів про надання правничої допомоги та актів наданих послуг; відомості про взаємовідносини адвоката з клієнтами; підстави та мотиви внесення адвокатом застави за клієнта, а також відомості про будь-які домовленості з особою, за яку внесено заставу.

ЗГІДНО
З ОРИГІНАЛОМ

2. Роз'яснити, що ніхто, включно з банками та іншими суб'єктами первинного фінансового моніторингу, не має права вимагати від адвоката, його помічника, стажиста чи особи, яка перебуває у трудових відносинах з адвокатом, надання відомостей, що становлять адвокатську таємницю, а також витребовувати документи, пов'язані зі здійсненням адвокатської діяльності (пункти 1, 2, 4 частини першої статті 23 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність»). Належна перевірка адвоката як клієнта банку може стосуватися виключно фінансового стану, доходів та джерел походження коштів самого адвоката і не може поширюватися на відомості про його клієнтів та зміст правничої допомоги. Відмова адвоката надати відомості, що становлять адвокатську таємницю, є виконанням вимог закону і не утворює підстави, передбаченої статтею 15 Закону України № 361-IX.

3. Роз'яснити, що застава є запобіжним заходом, передбаченим статтями 176, 182 КПК України, а порядок її внесення, звернення в дохід держави та повернення вичерпно врегульований кримінальним процесуальним законом: кошти вносяться на спеціальний рахунок, визначений у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України (Порядок внесення коштів на спеціальний рахунок у разі застосування застави як запобіжного заходу, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 11.01.2012 № 15), на підставі ухвали слідчого судді, суду, а застава, що не була звернена в дохід держави, повертається підозрюваному, обвинуваченому, заставодавцю після припинення дії цього запобіжного заходу (частини перша та одинадцята статті 182 КПК України). Заставодавцем може бути як сам підозрюваний, обвинувачений, так і інша фізична або юридична особа (частина друга статті 182 КПК України); обмеження встановлені лише для окремих юридичних осіб, і жодних заборон чи обмежень щодо внесення застави адвокатом, який здійснює захист підозрюваного, обвинуваченого, закон не містить.

Внесення адвокатом як заставодавцем застави (її частини) за клієнта є процесуальною дією, що вчиняється на виконання ухвали слідчого судді, суду в інтересах клієнта з метою реалізації його права на свободу та особисту недоторканність (стаття 29 Конституції України). Така дія безпосередньо пов'язана зі здійсненням захисту та охоплюється адвокатською діяльністю (пункти 2, 5 частини першої статті 1, пункт 3 частини першої, частина друга статті 19, частина перша статті 20 Закону № 5076-VI, частина перша статті 47 КПК України); на неї в повному обсязі поширюються гарантії адвокатської діяльності, встановлені статтею 23 Закону № 5076-VI.

Правовідносини, що виникають у зв'язку із внесенням застави, мають кримінально-процесуальну природу та існують між заставодавцем і державою. Внесення адвокатом застави за клієнта не породжує між ними ділових

ЗГІДНО
З ОРИГІНАЛОМ

(комерційних, господарських) відносин, не змінює правової природи відносин адвоката з клієнтом, що ґрунтуються на договорі про надання правничої допомоги, та не може розглядатися як свідчення існування між адвокатом і клієнтом відносин, не пов'язаних із здійсненням адвокатської діяльності. Діловими відносинами у розумінні статті 1 Закону № 361-IX є відносини між клієнтом та суб'єктом первинного фінансового моніторингу; відносини адвоката з його клієнтом щодо здійснення захисту під це визначення не підпадають.

4. Роз'яснити, що правомірність та економічна суть операції з внесення застави можуть бути встановлені банком із власних даних – призначення платежу, реквізитів спеціального рахунку та документів про доходи адвоката – без звернення до адвоката по відомості, що становлять адвокатську таємницю. Витребування таких відомостей за наявності зазначених джерел є як незаконним, так і таким, що не відповідає вимозі співмірності заходів належної перевірки виявленому ризику.

5. Рекомендувати адвокатам у разі отримання від банків вимог, виконання яких може призвести до розкриття адвокатської таємниці:

– письмово повідомляти банк про правовий режим витребуваної інформації з посиланням на статті 21–23 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» та це рішення;

– надавати документи та відомості щодо власного фінансового стану, доходів і джерел походження коштів; договорів про надання правничої допомоги, актів наданих послуг та інших документів, пов'язаних із здійсненням адвокатської діяльності, банку не надавати. Надання окремих відомостей у знеособленому вигляді можливе виключно за самостійним рішенням адвоката і лише за умови, що це виключає ідентифікацію клієнта, факт його звернення за правничою допомогою, предмет і зміст доручення; таке надання не є обов'язком адвоката і не може вимагатися банком;

– розкривати відомості, що становлять адвокатську таємницю, лише за наявності попередньої письмової заяви (дозволу) клієнта відповідно до частини другої статті 22 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», пам'ятаючи, що й за наявності такої заяви адвокат має право, але не зобов'язаний розкривати відповідні відомості;

– фіксувати вимоги банку та власні відповіді в письмовій формі і зберігати відповідне листування;

– про факти тиску, застосування негативних наслідків або розірвання договорів обслуговування невідкладно, але не пізніше десяти робочих днів,

ЗГІДНО
З ОРИГІНАЛОМ

інформувати раду адвокатів відповідного регіону та Національну асоціацію адвокатів України.

6. Констатувати, що описані у зверненні адвоката [redacted] вимоги акціонерного товариства комерційний банк «ПриватБанк» про надання документів та відомостей, що становлять адвокатську таємницю, є несумісними із гарантіями адвокатської діяльності, а одностороннє розірвання договору банківського обслуговування та закриття рахунків адвоката у зв'язку з правомірною відмовою розкрити адвокатську таємницю – грубим порушенням цих гарантій та перешкоджанням адвокатській діяльності.

7. Доручити Комітету захисту прав адвокатів та гарантій адвокатської діяльності НААУ у строк до 30 вересня 2026 року: надати адвокату [redacted] правничу допомогу і супровід; за його письмовим погодженням підготувати та подати до відповідного органу досудового розслідування заяву про вчинення кримінального правопорушення, передбаченого статтею 397 Кримінального кодексу України; за результатами доповісти Раді адвокатів України.

8. Доручити Голові Ради адвокатів України, Національної асоціації адвокатів України у строк до 15 вересня 2026 року звернутися:

– до Національного банку України як органу, що здійснює державне регулювання і нагляд за банками у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, щодо проведення перевірки правомірності дій акціонерного товариства комерційний банк «ПриватБанк», описаних у зверненні, вжиття заходів наглядового реагування та недопущення витребування банками в адвокатів відомостей, що становлять адвокатську таємницю;

– до Голови Правління акціонерного товариства комерційний банк «ПриватБанк» щодо усунення допущених порушень гарантій адвокатської діяльності та поновлення прав адвоката;

– до Кабінету Міністрів України як акціонера банку – щодо вжиття заходів, спрямованих на недопущення практик, несумісних із гарантіями адвокатської діяльності, у діяльності банків державної власності.

9. Запропонувати Національному банку України спільно з Національною асоціацією адвокатів України у формі спільної робочої групи розробити та затвердити роз'яснення (методичні рекомендації тощо) для банків щодо особливостей обслуговування адвокатів, адвокатських бюро та адвокатських об'єднань з урахуванням встановлених законом гарантій адвокатської діяльності та правового режиму адвокатської таємниці. Доручити Голові Ради адвокатів України у строк до 15 вересня 2026 року направити відповідну

ЗГІДНО З ОРИГІНАЛОМ

пропозицію та подати кандидатури представників Національної асоціації адвокатів України до складу робочої групи.

10. Доручити радам адвокатів регіонів узагальнювати випадки витребування банками в адвокатів відомостей, що становлять адвокатську таємницю, а також випадки розірвання договорів банківського обслуговування у зв'язку з відмовою надати такі відомості, і подавати відповідні узагальнення до Національної асоціації адвокатів України щокварталу, до 10 числа місяця, наступного за звітним кварталом.

11. Секретарю Ради адвокатів України надіслати копію цього рішення адвокату [redacted], Національному банку України та акціонерному товариству комерційний банк «ПриватБанк», Комітету захисту прав адвокатів та гарантій адвокатської діяльності НААУ, забезпечити оприлюднення цього рішення на офіційному вебсайті Національної асоціації адвокатів України та доведення його до відома рад адвокатів регіонів і кваліфікаційно-дисциплінарних комісій адвокатури.

Голова Ради адвокатів України **Лідія ІЗОВІТОВА**

Секретар Ради адвокатів України **Ігор КОЛЕСНИКОВ**